

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 marca 2024 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **T. K.**,

skazanego z art. 279 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. akt VI Ka 387/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 16 listopada 2021 r, sygn. akt IV K 1032/17,

p o s t a n a w i a:

- 1) **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) **obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 16 listopada 2021 r. (sygn. IV K 1032/17) T. K. został uznany winnym czynu z art. 279 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności i karę

grzywny w wysokości 500 stawek dziennych po 100 zł każda. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 15 czerwca 2023 r. (sygn. VI Ka 387/22).

Od tego prawomocnego orzeczenia kasacje wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi *„rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:*

I. Art. 438 pkt 2 KPK w zw. z art. 41 § 1 KPK i art. 42 § 1 KPK poprzez nieuchylenie wyroku Sądu I instancji pomimo tego, że istniały okoliczności tego rodzaju, iż mogły wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego, który wydał postanowienie o nieuwzględnieniu wniosku w trybie art. 335 § 1 KPK wskazując, iż proponowana kara jest za niska, co de facto stanowiło uznanie przed przeprowadzaniem postępowania dowodowego w sprawie winy Skazanego, pomimo złożenia przez obrońców umotywowanego wniosku o wyłączenie, który nie został rozpoznany tylko z powodów formalnych - złożenie po terminie, co w konsekwencji doprowadziło do uchybienia jednej z naczelnych zasad procesu karnego wyrażonej w art. 4 KPK, tj. zasady obiektywizmu i bezstronności sądu;

II. Art. 433 § 1 KPK w zw. z art. 427 § 2 KPK poprzez brak dokonania przez Sąd Okręgowy kompleksowej kontroli wyroku Sądu I instancji i zaniechanie zbadania go pod kątem zaistnienia wszystkich podstaw odwoławczych z art. 438 KPK, w sytuacji gdy lektura apelacji Skazanego nakazuje przyjąć, że zaskarżenie wyroku odnosiło się do jego całości, co powinno z kolei obligować Sąd do przeprowadzenia całkowitej i pełnej kontroli wyroku Sądu I instancji,

III. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 436 KPK i art. 457 § 3 KPK w zw. z art. 7 KPK polegające na:

1. Dowolnej, wskutek wyłącznie pozornego rozważenia zarzutów apelacji, ocenie materiału dowodowego w kontekście udowodnienia Skazanemu sprawstwa i winy oraz braku adekwatnej analizy materiału dowodowego wskazanego jako podstawa uznania ponad wszelką wątpliwość, że Skazany czyn popełnił,

2. *Pozorne i lakoniczne odniesienie się w uzasadnieniu Sądu Okręgowego co do zarzutu braku bezpośredniego dowodu winy Skazanego i uznanie, w ślad za tokiem rozumowania Sądu I instancji, że zeznania funkcjonariusza Policji B. M., wsparte wyjaśnieniami A. K.” jest wystarczające do wydania wyroku skazującego z jednoczesnym brakiem dokonania własnej analizy tych dowodów, co wskazuje, że Sąd Rejonowy nie dążył w żaden sposób do ustalenia prawdy materialnej, a Sąd Okręgowy rozpoznając apelację nie dostrzegł i nie odniósł się do rzeczywistego braku jakiejkolwiek aktywności Sądu Rejonowego w dążeniu do zgromadzenia materiału dowodowego, pozwalającego mu dysponować jak najszerszym spektrum okoliczności, mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;*

3. *Pozorne dokonanie analizy dowodów stanowiących podstawę uznania winy i sprawstwa Skazanego, jakimi były zeznania B. M., które zostały potwierdzone przez zeznania świadka A. K., w sytuacji gdy Sąd Rejonowy pominął, a Sąd Okręgowy nie dostrzegł tego przeoczenia, że A. K. złożył zeznania „pozornie” zgodne z zeznaniami B. M., bowiem dokładna analiza tych zeznań prowadzi do wniosku, iż godziny zdarzeń przedstawione przez A. K. w żadnej mierze nie pokrywają się z godzinami wskazywanymi przez funkcjonariuszkę Policji, co wskazuje na niezrealizowanie przez Sąd Okręgowy dyrektyw oceny dowodów i poszlak;*

4. *Ogólnikowe, a więc pozorne odwołanie się do trafności ustaleń, ocen lub poglądów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia co do dowodów, które w znaczącej części zostały przez Sąd Rejonowy pominięte, a czego nie dostrzegł i nad czym nie pochylił się Sąd Okręgowy, a które w sposób oczywisty mogły wskazywać na brak sprawstwa Oskarżonego, to jest m.in.*

- w kradzionym pojeździe nie ujawniono śladów DNA, śladów osmologicznych, daktyloskopijnych oraz żadnych innych śladów genetycznych, które mogłyby należeć do Skazanego

— w kradzionym pojeździe nie ujawniono żadnych przedmiotów mogących posłużyć do kradzieży, możliwości bezkluczkowego odpalenia silnika,

IV. *Naruszenie przez Sąd Okręgowy podczas rozpoznania zarzutów apelacji zasady artykułowanej w art. 74 § 1 KPK poprzez faktyczne nałożenie na obronę i oskarżonego obowiązku udowodnienia niewinności Skazanego i przedstawienia dowodu, który zaprzeczałby ustaleniom Sądu, podczas gdy ciężar udowodnienia winy ciążył na oskarżycielu publicznym, który nie zdołał zgromadzić dowodów w sposób nie pozostawiający wątpliwości co do winy Skazanego, co umknęło uwadze Sądu Okręgowego, z jednoczesnym pozbawieniem go przez sądy obu instancji możliwości dowiedzenia swojej niewinności i uznaniem przez Sąd Okręgowy za prawidłowe i zasadne pominięcie dowodów zgromadzonych w sprawie oraz skontrolowania okoliczności mogących potwierdzić linię obrony Skazanego i brak jego udziału w kradzieży pojazdu marki R. R.;*

V. *Pozorne rozpoznanie zarzutów apelacji wskazujących na niezrealizowanie przez Sąd Okręgowy dyrektyw oceny dowodów i poszlak w sprawie niewątpliwie poszlakowej, w której to oprócz twierdzeń jednego funkcjonariusza Policji, brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na obecność Skazanego w miejscu zdarzenia oraz na jego udział w przestępczym procederze, co czyni ocenę Sądu Okręgowego pozbawioną wnikliwości i rzetelności w kontroli odwoławczej, a w konsekwencji naruszenie podstawowej zasady in dubio pro reo i uznanie zasadności i prawidłowości wyroku, pomimo braku dowodów na popełnienie czynu przez Skazanego;*

VI. *Naruszenie art. 167 KPK w zw. z art. 193 § 1 KPK poprzez niedostrzeżenie przez Sąd Okręgowy istotnego zaniechania dopuszczenia i przeprowadzenia dowodów z:*

1. *opinii biegłego z zakresu traseologii, pomimo iż dowód ten mógł być jedynym obiektywnym dokumentem opierającym się na wyraźnych śladach pozostawionych przez faktycznego sprawcę kradzieży, a który to dowód mógł być korzystny dla Skazanego i przyczynić się do weryfikacji jego linii obrony, w której nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu,*

2. *opinii biegłego dotyczącej wyceny samochodu będącego przedmiotem przestępstwa i przyjęciu ich wartości wyłącznie na podstawie niezweryfikowanych*

twierdzeń właściciela pojazdu i funkcjonariuszy Policji, w sytuacji gdy dla stwierdzenia przedmiotowej okoliczności konieczne było posiadanie wiadomości specjalnych, a nadto miało to fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej Skazanego oraz miało wpływ na wymiar kary,

3. *opinii biegłego grafologa, pomimo iż w sprawie ujawnione zostały notatki z odnotowanym pismem ręcznym w celu ustalenia czy notatki te sporządzone zostały przez któregośkolwiek z oskarżonych w sprawie osób i można treść tych notatek powiązać z którymkolwiek ze Skazanych i poczynić w tym zakresie stosowne wnioski związane z popełnieniem zarzucanego im czynu;*

Będący konsekwencją naruszenia wyżej wskazanych przepisów prawa procesowego przyjęty za podstawę orzeczenia:

VII. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż skazany T. K. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, pomimo że w sprawie brak jest dowodów bezwzględnie i bez wszelkiej wątpliwości świadczących o sprawstwie Skazanego;

VIII. Orzeczenie rażąco niewspółmiernej kary wobec oskarżonego T. K., poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności na skutek nieuwzględnienia w należyтым stopniu okoliczności łagodzących - to jest kradzieży wyłącznie jednego pojazdu, uprzedniej niekaralności, prawidłowej postawy w toku trwania postępowania sądowego, braku popełnienia nowych przestępstw, prowadzenia życia zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, upływu czasu od popełnienia przestępstwa i zmiany jaka zaszła i jaką wykazywał Skazany przez ostatnie 6 lat od czasu popełnienia przestępstwa, w sytuacji gdy niższy wymiar kary również doprowadziłby do spełnienia celów kary oraz wobec okoliczności, iż D. T. został za tożsamy czyn skazany także na karę 4 lat pozbawienia wolności, pomimo swojej uprzedniej wielokrotnej karalności, co czyni wyrok niesprawiedliwym także w społecznym odczuciu."

Skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie T. K. od zarzucanego mu czynu, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa — Praga w Warszawie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Autor kasacji nie przedstawia żadnego argumentu, który przekonywałby o dokonanej z rażącym naruszeniem przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. kontroli odwoławczej. W uzasadnieniu nadzwyczajnego środka odwoławczego jego autor niezwykle obszernie omawia poszczególne zarzuty z petitum kasacji i konkluduje w tym zakresie, że Sąd odwoławczy powierzchownie rozpoznał zarzuty apelacyjne. W niniejszej sprawie lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi do przekonania, że odniósł się on do zarzutów apelacji, które oscylowały wokół zagadnień błędów w czynieniu ustaleń faktycznych oraz kwestii bezstronności sądu w toku procedowania wniosku z art. 335 k.p.k. Naturalnie prawem skarżącego jest kwestionowanie rzetelności czy dokładności analiz Sądu odwoławczego, lecz to na skarżącym ciąży obowiązek metodycznego wykazania rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku charakteru ewentualnych błędów.

Pamiętać trzeba, że Sąd odwoławczy rozpoznawał apelację w zakresie podniesionych w niej przez profesjonalnego obrońcę zarzutów. Te zaś były niezwykle lakoniczne i stosunkowo ogólnikowo uzasadnione. Trudno czynić zarzut Sądowi odwoławczemu, że nie odniósł się do szeregu wątków, które w apelacji w ogóle nie zostały przez obrońcę podniesione. Metoda argumentacji skarżącego kasacyjnie sprowadza się do wskazania, że gdyby to on był autorem apelacji, w istocie podniósłby znacznie więcej zarzutów i inaczej (obszerniej) je uzasadnił.

W przypadku zarzutu nr VI nie został on w żaden sposób uzasadniony przez skarżącego więc nie jest możliwe merytoryczne odniesienie się do niego.

Z uwagi na treść art. 519 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. zarzuty nr I, IV, VII i VIII są niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

SSN Włodzimierz Wróbel

[PGW]

[ms]